

ГЛАВА XVI

Ята ластовички, всички съ разперени криле, сини и безъ глави, стоятъ неподвижно по тавана. Съ притворени очи, тѣ изглеждатъ каточели хвърчатъ, но тая върволица отъ ластовици безъ глави е нѣщо грозно.

Ася лежи на диванката и гледа тавана. Той държи дълго очитѣ си притворени и може да се помисли, че спи. Така стои вече цѣлия предиобѣдъ.

Сутринята рано дохожда лѣкарь. Госпожа Струмска е зле. Тя лежи въ спалнята и изглежда спокойна, само следъ като е убила нервитѣ си съ бѣлитѣ прахове, които я обезсилватъ и приспиватъ. Щомъ тѣ престанатъ да действуватъ, болната плаче, говори винаги едни и сѣщи думи, отъ които се разбира, че тя има нѣкакви втѣлпени представи за себе си. Тя е много ослабнала, но е така нѣжна и мила съ разтаканитѣ си очи!

Лицето на Ася е бледо и строго изопнато. Дълбока бръчка между дветѣ вежди издава съсрѣдоточеността на мислитѣ му. Той не вижда обезглавенитѣ ластовици по тавана — върху невидима